

кой тогава щѣше да поеме кръста на Разпнатия, кой щѣше да поведе като благъ пастиръ заблуденитѣ?

Този, който се борѣше за добродетелта на другитѣ — нѣмаше право да мисли за своето собствено благо. За да може да отдаде цѣлия си животъ, цѣлото си сщчество въ служба на ближния, той трѣбваше да има развързани рѣце отъ оковитѣ на земното. И цѣлата му младостъ трѣбваше да изгори въ огнения избликъ на Словото, което щѣше да спаси свѣта.

10.

Нѣкакъвъ необяснимъ копнежъ караше Мария все по-често да желае да излиза извънъ Царевецъ. Затворениятъ животъ на калето ѝ тежеше като непоносима верига, забавитѣ на младитѣ болярки ѝ досаждаха, тревогата по подготовката на бунта отнимаше съня на нощитѣ ѝ, веселата усмивка на устнитѣ.

А навънъ лѣхаше горчивъ пролѣтенъ вѣтъръ, ведра мирвъ се издигаше отъ шупналата плодна прѣстъ, ярка зеленина залѣ брѣговетѣ на Етъра.

Мария извести на госпожа Теодора, че ще отиде за вечерня въ църквата на свети Йоана Рилски на Трапезица и безъ да дочака отговоръ, се облѣче и заповѣда да оседлаятъ любимия ѝ бѣлъ конь. Дори сама излѣзе, отпраща се къмъ конюшнитѣ и помогна да го приготвятъ. Тя страстно обичаше конетѣ и кучетата. Като влѣзе въ конюшнитѣ, нѣколко отъ едритѣ породисти коне извърнаха глави къмъ нея и почнаха да цвелятъ. Тя поглади единъ алестъ, съ бѣла звезда на челото, потупа по ноздритѣ другъ, сивъ, на черни ивици, мина край всички, като помагаше ту на единъ да вчешатъ гривата, ту на другъ да изтркатъ съ четки лѣскавия като коприна косъмъ. Следъ това сама пристегна ремъка на синьото седло, което слагаха на Снѣжанъ. Като минаваше край загарницитѣ, песоветѣ почнаха радостно да скимтятъ и да се дърпатъ на синджиритѣ.

Навънъ, по тѣснитѣ улици се струпваха люде и сваляха гугли съ изненада и почитъ. Малки деца спираха бѣ-